

instytucjach i przedsiębiorstwach państwowych oraz o jej współpracy z kontrolą państwową i społeczną (Monitor Polski Nr 51, poz. 292 i 293) i art. 26 ustawy z dnia 9 marca 1949 r. o kontroli państwowej (Dz.U.R.P. Nr 13, poz. 74) zarządza się w porozumieniu z Prezesem Najwyższej Izby Kontroli na wniosek Ministra Leśnictwa, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Nr 113 Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1951 r. w sprawie organizacji i funkcjonowania kontroli wewnętrznej w Ministerstwie Leśnictwa oraz w urzędach, instytucjach i przedsiębiorstwach podległych Ministrowi Leśnictwa (Monitor Polski Nr A-66, poz. 867) § 39 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 39. Organa kontroli wewnętrznej współpracują z radami narodowymi przez udział przedstawicieli rady narodowej w kontroli przeprowadzanej na jej wniosek a także w kontroli przeprowadzanej z inicjatywy organu

kontroli, jeżeli rada uzna swój udział w tej kontroli za potrzebny.

Dla umożliwienia radzie narodowej powzięcia decyzji co do udziału w komisyjnej kontroli inspektorzy kontroli obowiązani są zawiadomić właściwą radę o rozpoczęciu kontroli. Nie dotyczy to kontroli doraźnych dla zbadania określonych spraw przeprowadzanych z inicjatywy organów kontroli.

Organa kontroli wewnętrznej doręczają radzie narodowej odpisy protokołów z kontroli przeprowadzonej z udziałem przedstawicieli rady narodowej. Poza tym organa kontroli powiadamiają prezydium rad narodowych o usunięciu uchybień stwierdzonych w wyniku kontroli prowadzonej z udziałem przedstawicieli rady narodowej“.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1286

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 1 października 1951 r.

w sprawie organizacji połączonego aparatu inkasentów należności za gaz i prąd elektryczny oraz obsługi technicznej odbiorców.

Na podstawie § 3 uchwały Nr 367 Prezydium Rządu z dnia 26 maja 1951 r. w sprawie połączenia inkasa należności za gaz i prąd elektryczny (Monitor Polski Nr A-47, poz. 622) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przez używane w niniejszym zarządzeniu określenie „dostawca“ należy rozumieć przedsiębiorstwa gazownicze podległe Ministrowi Górnictwa oraz przedsiębiorstwa energetyczne podległe Ministrowi Przemysłu Ciężkiego.

2. Przez używane w niniejszym zarządzeniu określenie „organ inkasujący“ należy rozumieć organa gospodarki komunalnej prezydiów właściwych rad narodowych.

§ 2. 1. Organa inkasujące przejmą z dniem 1 stycznia 1952 r. od dostawców inkaso należności za gaz i elektryczność wraz z czynnościami z tym bezpośrednio związanymi oraz obsługę techniczną odbiorców detalicznych.

2. Przepis ust. 1 nie obejmuje inkasa i obsługi technicznej:

- 1) odbiorców zagranicznych;
- 2) odbiorców energii elektrycznej zaliczonych w ramach obecnie obowiązujących przepisów taryfowych z dnia 20 grudnia 1948 r. do taryfy VII dla wielkich odbiorców o charakterze przemysłowym;
- 3) przemysłowych odbiorców gazu i rozdzielni, których listę ustali Minister Górnictwa w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Komunalnej.

§ 3. Inkaso powinno być dokonywane terminowo z pełnym uwzględnieniem zasad przyspieszenia obiegu środków obrotowych.

§ 4. Czynności bezpośrednio związane z inkasem obejmują:

- 1) aktualne prowadzenie ewidencji odbiorców gazu i elektryczności oraz należnych od nich kwot;
- 2) regularne odczytywanie stanów gazomierzy i liczników elektrycznych raz w miesiącu w ustalonych dniach oraz wystawianie rachunków;
- 3) obliczanie dziennego inkasa gotówkowego i wpłacanie zainkasowanych pieniędzy najpóźniej w dniu następnym na rachunek operacyjny w banku wskazanym przez dostawcę;

4) przekazywanie należności za gaz i elektryczność, uzyskanych przez organ inkasujący w drodze przelewów bankowych na rachunek dostawców najpóźniej do dnia 3 od daty otrzymania awiza bankowego.

§ 5. 1. Organ inkasujący opracowuje bieżąco i przedkłada dostawcy w umówionych terminach sprawozdania na formularzach opracowanych przez dostawcę a zatwierdzonych przez Ministerstwo Górnictwa bądź Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego w porozumieniu z Ministerstwem Gospodarki Komunalnej.

2. Organ inkasujący udostępni dostawcy na jego żądanie materiały dowodowe, na podstawie których sporządzone zostało sprawozdanie.

§ 6. 1. Organ inkasujący stosuje wobec dłużników za gaz i elektryczność sankcje przewidziane w warunkach dostawy gazu lub elektryczności.

2. Organ inkasujący jest obowiązany do wystąpienia o wszczęcie egzekucji we właściwej drodze przeciw opieszałym dłużnikom o przymusowe ściąganie należności.

§ 7. Organ inkasujący nie jest uprawniony, poza przeprowadzeniem storn wynikających z błędnego obliczenia należności za gaz lub elektryczność, do dokonywania jakichkolwiek bonifikat, potrąceń lub odpisów raz poprawnie zaliczonych należności za dostarczony gaz i elektryczność; decyzja w tych sprawach należy w ramach obowiązujących przepisów do dostawcy.

§ 8. Za nieprzekazanie przez organ inkasujący jakichkolwiek kwot, zainkasowanych gotówką lub przelewem bankowym w terminach ustalonych w § 4 pkt 3 i 4, dostawca będzie liczyć organowi inkasującemu odsetki w wysokości pobieranej przez Narodowy Bank Polski od udzielonego kredytu inkasowego.

§ 9. Organ inkasujący jest obowiązany do pokrycia dostawcy strat wynikłych z powodu niezainkasowania należności od odbiorcy na skutek zaniedbania w przedsięwzięciu środków przewidzianych w warunkach dostawy gazu i elektryczności w ustalonych przez nie terminach.

§ 10. Organ inkasujący jest obowiązany do walki z nadużyciami i marnotrawstwem pobierania gazu lub

elektryczności. W przypadkach stwierdzonych nadużyć organ inkasujący stosuje środki przewidziane w warunkach dostawy gazu lub elektryczności.

§ 11. 1. Obsługa techniczna odbiorców, wykonywana przez organ inkasujący, obejmuje:

- 1) staranne obserwowanie przez organa inkasa prawidłowego działania gazomierzy i liczników elektrycznych oraz bezwzględne zawiadamianie dostawcy o wadliwym ich działaniu;
- 2) natychmiastowe zawiadamianie dostawcy o spostrzeżonych usterkach w urządzeniach gazowych lub elektrycznych;
- 3) natychmiastowe zawiadamianie dostawcy o zmianach charakteru odbioru;
- 4) natychmiastowe zawiadamianie dostawcy o zmianach użytkownikom gazomierzy i liczników elektrycznych w związku z zmianami lokatorów;
- 5) ścisłe współdziałanie organu inkasującego z organami służby technicznej dostawcy.

2. Zawiadomienia, przewidziane w ust. 1 pkt 1—4, powinny być dokonywane telefonicznie, a nadto pisemnie.

§ 12. Organ inkasujący nie jest uprawniony do poboru opłat należnych za prace techniczne, wykonane przez organa dostawcy.

§ 13. Do obowiązków organu inkasującego należy przeszkolenie techniczne pracowników zatrudnionych przy inkasie, zwłaszcza w zakresie obsługi gazomierzy i liczników elektrycznych, ze specjalnym zwróceniem uwagi na przeszkolenie w zakresie odłączania i przyłączania dopływu gazu lub elektryczności w ramach sankcji za zwłokę w zapłacie należności.

§ 14. Przyjmowanie zgłoszeń, zawieranie umów z odbiorcami, ustalanie parametrów taryfowych, taryfikowanie oraz instalowanie, zdejmowanie i naprawa gazomierzy albo liczników elektrycznych należy wyłącznie do dostawcy.

§ 15. 1. Za wykonywanie czynności, wyszczególnionych w niniejszym zarządzeniu, organ inkasujący pobiera od dostawcy opłatę, która będzie ustalana corocznie przez Ministra Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Ministrami Górnictwa oraz Przemysłu Ciężkiego.

2. Opłatę na 1952 rok ustala się w wysokości 5% od sum zainkasowanych gotówką oraz za pośrednictwem przelewów bankowych.

3. Obliczanie należności wymienionych w ust. 1 i 2 oraz ich realizacja następować będzie w 10-dniowych okresach na podstawie przesyłanych dostawcy przez organ inkasujący zestawień inkasowych, które po sprawdzeniu staną się podstawą do przelewu należności.

§ 16. 1. Z dniem przejścia inkasa należności za gaz i elektryczność oraz obsługi technicznej organ inkasujący przejmie od dostawcy:

- 1) personel zatrudniony dotychczas u dostawcy w zakresie przejętego inkasa i związanych z nim czynności;
- 2) lokale zajmowane dla celów inkasa;
- 3) urządzenia i sprzęt biurowy;
- 4) wykazy zadłużenia odbiorców podług rachunków wystawionych do 12 okresu włącznie do zainkasowania.

2. Przejęcie nastąpi na podstawie protokołów zdawczo-odbiorczych, sporządzonych pomiędzy organem inkasującym a dostawcą według stanu na dzień 31 grudnia 1951 r.

§ 17. Dostawcy udostępnią wykorzystanie posiadanej ewidencji odbiorców organom inkasującym, a organa te wprowadzą opracowany we własnym zakresie system ewidencjonowania odbiorców oraz wystawiania, księgowania i inkasowania rachunków.

§ 18. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: *K. Mijał*

1287

ZARZĄDZENIE MINISTRA SZKÓŁ WYŻSZYCH I NAUKI

z dnia 4 lipca 1951 r.

w sprawie określenia specjalności stopnia inżyniera dla absolwentów b. Wyższych Szkół Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszyńcu i Łodzi.

Na podstawie art. 7 dekretu z dnia 28 października 1947 r. o organizacji nauki i szkolnictwa wyższego (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 415) oraz art. 1 ustawy z dnia 28 stycznia 1948 r. o stopniu inżyniera (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 68) zarządza się, co następuje:

§ 1. Jako określenie specjalności stopnia inżyniera ustala się:

- 1) dla absolwentów Wydziałów Rolniczych b. Wyższych Szkół Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszyńcu i Łodzi oraz Wydziałów Agronomii Społecznej i Spółdzielczego b. Wyższej Szkoły Gospodarstwa Wiejskiego w Łodzi — stopień inżyniera rolnika;
- 2) dla absolwentów Wydziałów Ogrodniczych b. Wyż-

szych Szkół Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszyńcu i Łodzi — stopień inżyniera ogrodnika;

- 3) dla absolwentów Wydziału Przemysłu Rolnego b. Wyższej Szkoły Gospodarstwa Wiejskiego w Łodzi — stopień inżyniera przetwórstwa rolnego.

§ 2. Wobec likwidacji wymienionych w § 1 szkół i przejścia ich akt przez Wyższą Szkołę Rolniczą w Olsztynie oraz ustalenia jednolitego wzoru dyplomów dla absolwentów szkół wyższych zarządza się wydanie dyplomów absolwentom zlikwidowanych szkół, o których mowa w § 1, przez Wyższą Szkołę Rolniczą w Olsztynie.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 4 lipca 1951 r.

Minister Szkół Wyższych i Nauki: *A. Rapacki*

1288

ZARZĄDZENIE MINISTRA SZKÓŁ WYŻSZYCH I NAUKI

z dnia 23 lipca 1951 r.

w sprawie określenia specjalności stopnia inżyniera dla absolwentów Wydziału Mleczarskiego b. Wyższej Szkoły Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszyńcu.

Na podstawie art. 7 dekretu z dnia 28 października 1947 r. o organizacji nauki i szkolnictwa wyższego (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 415) oraz art. 1 ustawy z dnia

28 stycznia 1948 r. o stopniu inżyniera (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 68) zarządza się, co następuje: